

Aerztetag. Rijksdag en Bondsraad moeten worden gedwongen, zich te buigen voor een artsenvereniging. En het dreigmiddel is scherp genoeg, het grijpt het algemeen belang op een zeer verwondbare plek aan, daar niemand een arts kan dwingen, zijn kunst uit te oefenen, en men de artsen in het algemeen dus niet kan noodzaken, voor de ziekenfondsen werkzaam te zijn. Inzoverre staan de artsen sterk, en kunnen zij een schijnbare en voorbijgaande overwinning bevechten, „doch niet over de regeering of de wetgevende organen, maar over het vertouwen, dat het Duitsche volk in zijn artsen stelde, toen de sociale wetgeving in het leven werd geroepen”.

De *Vossische Zeitung* zegt, dat deze officieuze uitingen slechts olie in het vuur hebben geworpen. In de laatste dagen verneemt men meer en meer van resoluties van artsenverenigingen, die oproepen tot den *wêerstand der vertwijfeling*. De artsen in de Silezische nijverheidsdistricten, grootendeels vast-aangestelde ziekenfonds-artsen, die door het nieuwe ontwerp zeer worden begunstigd, hebben niettemin met algemeene stemmen een verklaring aangenomen, waarin zij de voorgestelde regeling der verhouding tusschen artsen en ziekenfondsen met verontwaardiging afkeuren. Ook hebben zij het reptielen-gedoe van het „Reichverband der Aerzte Deutschlands”, dat door de regeering zeer wordt begunstigd, en juist uit die streken steun verwachtte, scherp veroordeeld.

BELEEDIGING VAN ONDERKRUIPERS TE KEULEN. — Nog houdt het schriklijk pleit van dwang en vrijheid aan. Zwijgend wordt het gestreden; slechts enkele schermutselingen maken gerucht naar buiten. De burgemeester van Keulen heeft in den „Verein für Sociale Reform” het woord gevoerd over dezen strijd en daarbij gewag gemaakt van de „edele beweegredenen” van de tegenstanders der vrije artsenkeus. Dr. ALBERSHEIM wees er toen op, dat hij bij de 23 artsen, die uit Leipzig naar Keulen zijn gekomen, en daar en ook elders van het optreden tegen de collega's een beroep hebben gemaakt; bij lieden, die men in de kringen der toehoorders onderkruipers pleegt te noemen, niets van „edele beweegredenen” kon bespeuren. Dertien van de aldus beoordeelden dienden tegen ALBERSHEIM een klacht in wegens beleediging. Hij had daardoor gelegenheid, zijn woorden met bewijsstukken toe te lichten, en aan te toonen, dat een groot deel der immigranten door hun persoonlijke eigenschappen niet in staat waren, op regelmatige wijze hun brood te verdienen. De rechtbank vond, dat de beklagde het recht had, de beweringen des burgemeester te weerleggen. Hij werd vrijgesproken, en de klagers moesten de kosten betalen, terwijl de arbeiders te Keulen nu eens goed weten, aan welk slag menschen zij door hun ziekenfondsbesturen worden gedwongen, hun vertrouwen te schenken.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

AFGEVEN VAN EEN VERKLARING VAN DOODSOORZAAK.

Naar aanleiding van het stuk van collega LEYDESDORFF wenschte ik nog gaarne op te merken, dat de levensverzekeraars wel een ander doel hebben met het verlangen naar verklaringen van doodsoorzaken dan fouten van

keurende artsen en bedrog van patiënten „op te sporen”. Naar mijn meening zijn deze verklaringen bepaald noodzakelijk om bedrog te „voorkomen”. Wanneer toch onverhoopt het voorstel van de minderheid zou worden aangenomen, en daardoor het publiek zou weten, dat verklaringen van doodsoorzaken niet meer zouden worden afgegeven, zouden de poorten voor bedriegers wijd worden open gezet, het bedrog worden uitgelokt. Menschen behept met kwalen, door hun geneesheer te ontdekken, wanneer deze door klachten op het spoor wordt gebracht, maar voor den onderzoekenden geneesheer, door valsche verklaringen van het spoor geleid, zeer moeilijk waar te nemen, en andere, die met het plan van zelfmoord rondloopen en alvorens tot deze daad over te gaan, op bedriegelijke wijze een polis bemachtigen, en dergelijken zullen in grooten getale schade berokkenen aan de maatschappijen, die toch uit een sociaal oogpunt noodig hebben en terecht aanspraak maken op onzen steun. Wanneer daarentegen het publiek weet, dat na het overlijden een verklaring van doodsoorzaak zeer waarschijnlijk zal worden afgegeven, werpt deze wetenschap een barrière op tegen bedrog.

De moeilijkheid voor den geneesheer bestaat dan alleen tegenover den enkele, die toch nog valsche verklaringen heeft afgelegd om daardoor de maatschappij na zijn dood op te lichten. Is het nu zulk een verheffend gevoel om over dit bedrog onnoodig een sluier te werpen? „Onnoodig”, want het komt mij voor, dat niemand, omdat hij valsche verklaringen heeft afgelegd, zich daardoor zal laten weerhouden, geneeskundige hulp in te roepen als hij die noodig heeft. Deze weerhouding van het inroepen van onze hulp ligt grootendeels ten grondslag aan het beginsel van het „secret absolu”, afkomstig uit een land, waar de geneesheeren meestal verklaringen van doodsoorzaken afgeven.

's-Gravenhage, 26 Juni 1909.

C. J. L. FEITH.

In de vorige aflevering van dit *Tijdschrift* deelt collega VAN DER MEULEN mede, dat het hem bij onderzoek gebleken is dat hoogstens $\frac{1}{5}$ der verklaringen van overlijden worden ingezonden zonder doodsoorzaak. Naar aanleiding zijner gevolgtrekking hieruit zij het mij vergund op te merken, dat waar volgens hem $\frac{4}{5}$ der geneeskundigen geen bezwaar maakt om de doodsoorzaak op te geven, uit zijn onderzoek nog volstrekt niet blijkt, dat zij tegen dat opgeven geen bezwaar hebben. Immers de beslissing omtrent het al of niet invullen der doodsoorzaak moet nog steeds genomen worden onder den *dwang*, dien de levensverzekeringmaatschappijen op ons gelegd hebben, door als voorwaarde voor uitbetaling van het verzekerd bedrag te stellen: opgave van de doodsoorzaak door den geneeskundige.

In verband hiermede is het m.i. niet van belang ontbloomt, nadruk te leggen op de meening van den geachten collega (voorzitter der commissie, die in deze zaak rapport heeft uitgebracht), „dat de bezwaren van *allen* 1) geëerbiedigd (dienen te) worden” en „dat *men* 1) de geneeskundigen (in hun beslissing) vrij moet laten”.

Onder die „*men*” zijn zeker toch ook begrepen de levensverzekeringmaatschappijen?

Rotterdam, 28 Juni 1909.

S. A. VAN LEER.

1) Ik cursiveer.